

Παρατηρήσεις ενός λαϊκού πόνου στη μαρτυρία

(Olivier

Clement)

Για την Ορθόδοξη Εκκλησία, η πληρότητα της μαρτυρίας είναι προφανώς εκείνη των μαρτύρων. Ο μάρτυρας είναι εκείνος που μαρτυρεί κατά τη πιο ακριβή έννοια μπρος στο δικαστήριο των ισχυρών αυτού του κόσμου, που μαρτυρεί ότι ο Ιησούς είναι ο μόνος Κύριος, ότι ο Χριστός είναι ο Κύριος και όχι ο Καίσαρ. Όμως δεν υπάρχει σ' αυτούς τους μάρτυρες καμιά εξημμένη αναζήτηση της αιματηρής μαρτυρίας, η βεβαιότητά τους δεν είναι ποτέ μια πρόκληση αλλά μια απάντηση που η βάση της είναι πάντοτε η αγάπη των εχθρών (κάνω τη σκέψη ενός σύγχρονου δικαστή μιας ανατολικής χώρας: «επιμένουν να μας αγαπάνε»). Οι μάρτυρες αφομοιώνονται με το ένδοξο σώμα του Αναστάσιου και γίνονται κατά κάποιο τρόπο Ευχαριστία· έτσι και ο άγιος Πολύκαρπος μέσα στη πυρά, «όχι σα μια σάρκα που καίγεται αλλά σαν ένα ψωμί που ψήνεται», λέει η παλιά διήγηση. Και είναι μια πολύ βαρειά τιμή και ένα έργο πολύ δύσκολο να μιλά κανείς —όσο λίγο

και αν είναι— στ' όνομα μιας Εκκλησίας που γνώρισε στον 20^ο αιώνα τόσους μάρτυρες και που γνωρίζει ακόμα και σήμερα τόσους ομολογητές. Πέρα από το σιδηρούν παραπέτασμα, η πίστη αυτή καθ' αυτή είναι μια πράξη. Υπάρχει η λειτουργική προσευχή και το λειτουργικό χαμόγελο, «η ταπεινή παραδοχή των βασάνων μέσα στην αγάπη των εχθρών». [\(περισσότερα...\)](#)